

udvalgets enstemmige Indstillinger ifjor gif ud paa, var at antage een Bekjendtgjorelsesmaade for saadanne Bekjendtgjorelser. For Øvrigt kan man ikke henvende disse Bemærkninger til den ærede Finantsminister alene som saadan, men man kan maasse henvende dem til ham som Consejlspræsident, da Spørgsmaalet ogsaa gjælder andre Ministre, men dog selvfølgelig dem mindre end den Minister, der har Domænerne under sig. Man har ment, at naar de forældede Bekjendtgjorelsesmaader med Plakaters Omdeling, Læsning til Kirkestæmne og deslige, som kun har lidt at sige for Tiden, bortfaldt, vilde store Beløb være sparede, som kunde anvendes bedre. Under tidligere Behandlinger har man gaaet ud paa at anvise som en praktisk Bei at bekjendtgjøre i alle lokale Blade, som have en passende Udbredelse i den paagjældende Kreds eller Amt, efter en af Finantsministeren fastsat Lagt. Derved vilde man faae en Bekjendtgjorelsesmaade, der ikke vilde forvolde væsentlig større Udgifter, maasse paa flere Steder ikke saa store Udgifter som nu, og Befolkningen vilde i mere ligelig Grad, end det nu finder Sted, faae Bekjendtgjorelserne tilstillede uden Mistante om, at der skæbde uvedkommende Hensigter derved. Det er blot disse Bemærkninger, jeg har villet fremsætte, og de staa jo ikke i Strid med de Udtalelser, vi have hørt fra den meget ærede Finantsminister. Med Hensyn til Forslaget under Nr. 100, da har den meget ærede Finantsminister udtalt, at han ikke vilde modsætte sig dette Forslag, men i sin Omtale af det, satte han det — for saavidt jeg har forstaaet ham rigtig — i Forbindelse med en forøget Lønning af Norbetjentene. Jeg skal bemærke, at Udvalgets Flertal ved denne Medsættelse ikke har i Sindet at ville forhindre Finantsministeren i at kunne yde Norbetjentene et passende midlertidigt Tillæg til deres Lønning i Forhold til og i Overensstemmelse med de Regler, som man for andre Bestillingsmands Lønningstillags Bedkommende har fulgt i de senere Aar; men der findes ikke i Anmærkningerne en eneste Stavelse, som tyder paa, at de 20,000 Kr., hvormed Summen er forøget, skulde anvendes i dette Dømme. Udvalgets Flertal vil gjerne være villigt til at yde Finantsministeren en Forøgelse, navnlig til Hjælp til Bestillingsmændene i Kjøbenhavn, men det har troet, at man muligst burde fordele Løbsvæsenets Kræfter noget anderledes i Provindserne, idet man vistnok paa enkelte Steder har det usædvanlig mageligt, medens man paa andre Steder kan have nok at bestille, og Udvalgets Flertal har troet, at der burde foretages en Revision af disse Bestemmelser, forinden man forøgede Medhjælpssummerne til Løbsstederne udenfor Kjøbenhavn. Det er det, der har ligget i Flertallets Forslag under Nr. 100, men jeg gjen tager, at det med dette Forslag ikke har været

Flertallets Hensigt at ville officere Spørgsmaalet om Lønningstillæg til Norbetjentene. Angaaende Forslagene under Nr. 103 og 104 skal jeg bemærke, at det vistnok er fuldstændig rigtig, hvad den meget ærede Minister udtalte, nemlig at det er slet Økonomi at vedligeholde slet, men paa den anden Side vilde vi ogsaa være et slet Finantslign, dersom vi uden begrundede Oplysninger det ene Aar efter det andet bevilgede just det, som man forlangte. Vi have derfor, dels fordi vi overhovedet ikke tro, at det er fornødent at forhøje Summen, og dels fordi Forhøielsen ikke var tilstrækkelig begrundet, troet at kunne stille Forslagene under Nr. 103 og 104, imod hvilke den høitærede Minister forøvrigt ikke har rettet nogen væsentlig Indvending. Angaaende Forslaget under Nr. 105, da kunde jeg nok ønske at faae en nærmere Forklaring. Hvis jeg har forstaaet den høitærede Finantsminister ret, syntes han ikke at have Noget imod Forslaget, for saa vidt som det gif ud paa, at de Bedkommende ikke skulde have Udgang til at erholde Dyrtidstillæg af Lantiemebeløbet, men derimod er der et andet Spørgsmaal, som er uopklaret, og det er, om Lantiemebeløbet skal tages med i Beregning, naar Størrelsen af den Lønning, efter hvilken Tillæget skal gives, bliver fastsat. Som Exempel vil jeg spørge: Naar en Mand har 1900 Rd. i Lønning og 200 Rd. i Lantieme, skal han da have Udgang til at faae Lønningstillæg eller skal Lantiemebeløbet medregnes saaledes, at han derved kommer over Magimalgrænsen, som den nu er sat, og altsaa ikke faar Tillæg. Dette Spørgsmaal er ikke i Udvalget blevet fremskillet saaledes, at man bestemt kunde sige Udvalgets Mening derom, men det forekommer mig, at de Regler, som gives i § 26 under Post 39, Nr. 1, og hvor det hedder: „dog kan den samlede Indtægt ikke ved Dyrtidstillæg forhøjes ud over osv.“, maatte tale for, at Lantiemebeløbet bliver medregnet til det egentlige Lønningsbeløb, naar det skal bestemmes, om Bedkommende overhovedet kan faae Dyrtidstillæg eller ikke, og naar det hedder under Post 39, Nr. 7: „Kontorholds- og Befordringsvedelæg, Hesteholds-, Opholds- og Dagpenge samt andre lignende Godtgjorelser for særlige ved Tjenesten foranledigede Udgifter blive i ingen Henseende at tage i Betragtning ved Tilskæelsen af Dyrtidstillæg“, saa forekommer det mig ikke, at Lantiemebeløbet kan gaa ind herunder, thi det henhører jo ikke under disse Kategorier; det er jo en Lønning. Det forekommer mig derfor, at de Regler, som findes i § 26, tale for den bestemte Opfattelse, at Lantiemebeløbet maa vedføres det faste Lønningsbeløb for derefter at bestemme, hvorvidt den samlede Lønning maatte have en saadan Størrelse, at den Bedkommende overhovedet kan faae Tillæg. Paa Udvalgets Vegne kan jeg imidlertid ikke udtale mig bestemt herom, men